

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Новом Саду
III-7 У. 19623/17
Дана 26.11.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Наде Балешевић, председника већа, Весне Слијепчевић и Гордане Николић Врбаши, чланова већа, са судским саветником Јеленом Јордовић, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужилаца АА из ..., ... и ББ из ..., ... (законских наследника пок. ВВ из ...), које заступа Драган Милићевић, адвокат из Шапца, Трг шабачких жртава 7/10 2. спрат, ради поништаја решења МИНИСТАРСТВА ФИНАНСИЈА РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ, Сектора за имовинско-правне послове, број 463-02-00476/2006-07 од 20.11.2017. године уз учешће заинтересованог лица "ГГ", ..., ..., у правној ствари поништаја правноснажног решења о изузимању грађевинског земљишта, након одржане усмене јавне расправе 26.11.2020. године, на нејавној седници већа, одржаној истог дана, 26.11.2020. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба се **УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Министарства финансија Републике Србије, Сектора за имовинско-правне послове број 463-02-00476/2006-07 од 20.11.2017. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

Обавезује се Министарство финансија Републике Србије, Сектор за имовинско-правне послове, да тужиоцима АА из ..., ... и ББ из ..., ..., на име накнаде трошкова управног спора исплати износ од 53.120,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Одбија се захтев заинтересованог лица "ГГ", ..., ... за накнаду трошкова управног спора.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем, одбијена је као неоснована, жалба правног претходника тужилаца, АА из ..., изјављена против решења Одељења за финансије Градске управе града Шапца, број 463-2/2017-03 од 20.04.2017. године, којим је као неоснован, одбијен захтев АА из ... за поништај решења Општинског комитета за стамбено комуналне и имовинско правне послове СО Шабац број 463-39/82-08 од 06.10.1982. године, којим је из поседа ранијих корисника АА на 1/2 и ДД на 1/2, обоје из ..., изузето

национализовано и неизграђено грађевинско земљиште у корист општине Шабац а за потребе СОУР-ХИ “Ђ” .. и то: кат. парцела број .../... ко ... у површини од 2.19.52 ха, кат. парцела .../... ко ... у пов. од 0.16.51 ха и кат. парцела број .../... ко ... у пов. од 0.74.74 ха.

Тужиоци АА и ББ, законски наследници пок. ВВ, поднели су тужбу Управном суду, 23.12.2017. године, ради поништаја решења туженог органа, због битне повреде правила поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Истичу да тужени орган није поступио по примедбама изнетим у пресуди Управног суда III-2 У. 15017/14 од 28.10.2016. године, већ да је поново, као и у претходно донетом решењу које је пресудом поништено, на наводе жалбе одговорио паушално или их уопште није разматрао и ценио, нити је ценио битну чињеницу да предметне парцеле у целости нису приведене намени на шта су се у налазу и мишљењу изјашњавали судски вештаци грађевинске струке. Постављају питање зашто је уопште одређено вештачење, ако налаз и мишљење вештака нису од значаја и предлажу да суд у смислу члана 70. Закона о управним споровима, сам реши управну ствар. Даље наводе да је тужени прекршио начело законитости и предвидивости судског поступка. Истичу да је у жалби против првостепеног решења наведено и уз жалбу приложена пресуда Управног суда III-26 У. 4404/12 од 10.06.2017. године у којој је јасно наведено да је битно да ли је земљиште приведено намени која је била предвиђена решењем о изузимању и да нису од значаја наводи тужбе да је извршена препарцелација постојећих катастарских парцела ради израде урбанистичког пројекта, док је за тужени орган препарцелација, односно спајање са другим парцелама битно, иако је то супротно наведеној пресуди, чиме је повређено начело предвидивости у управном поступку на штету тужиоца. Налазе да спајање предметних парцела са другим парцелама, након изузимања, представља само технички податак значајан за катастар непокретности и да не може представљати битну чињеницу за примену одредбе члана 86. став 7. Закона о планирању и изградњи, који једино предвиђа као битну чињеницу да ли је земљиште приведено намени за коју је изузето, а о чему су се изјаснили вештаци у налазу и мишљењу. Предлажу да суд тужбу уважи, оспорено решење поништи и пресудом реши управну ствар тако што ће поништити правноснажно решење Општинског комитета за стамбено комуналне и иновинско правне послове СО Шабац, број 463-39/82-08 од 06.10.1982. године, којим је из поседа ранијих корисника ВВ на 1/2 и ДД на 1/2, обоје из ..., изузето национализовано и неизграђено грађевинско земљиште у корист општине Шабац а за потребе СОУР-ХИ “Ђ” ... и то: кат. парцела број .../... ко ... у површини од 2.19.52 ха, кат. парцела .../... ко ... у пов. од 0.16.51 ха и кат. парцела број .../... ко ... у пов. од 0.74.74 ха, с тим да ће та пресуда служити као основ за упис права коришћења на новог корисника, а туженог обавезе да тужиоцима накнади трошкове управног спора у износу до 24.750,00 динара за састав тужбе и 1.370,00 динара за таксе на тужбу и пресуду, укупно 26.120,00 динара.

У одговору на тужбу, тужени орган је у свему остао код разлога из образложења оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Заинтересовано лице је у одговору на тужбу навело да у тужби нису јасно изнети разлози за оспоравање законитости решења туженог органа од 20.07.2017. године, да је у току поступка утврђено и у оспореном решењу наведено да је од раније изетих

парцела тужилаца .../..., .../... и .../... формирана нова катастарска парцела .../... у ко ... да је решење о формирању грађевинске парцеле заинтересованог лица постало коначно пресудом Управног суда Одељења у Новом Саду III-7 У. 10398/14 од 18.11.2016. године из које је утврђено да је решењем РГЗ СКН Шабац број 952-02-9-194/2014 од 28.04.2014. године одбијен захтев тужилаца за исправку уписа у листу непокретности број ... к.о. Шабац који се односи на кп.бр. .../... уписану на име ЕЕ АД и на тај начин правилно извршен уписа права на предметној парцели. Даље је истакао да је првостепени оган утврдио да је Комисија за излагање правилно извршила упис на кат.парцели .../... и објекту број ... у корист ЕЕ АД у складу са чланом 99. став 1. тачка 1. Закона о државном премеру и катастру и да нема услова за исправку уписа на предметној парцели. Налази да се имајући у виду изнето, мора узети у обзир чињеница да су наведене парцеле кп. .../..., .../... и .../... у ко ... саставни део формиране грађевинске парцеле .../... ко ... и да је решење о формирању грађевинске парцеле .../... постало коначно пресудом Управног суда у Новом Саду број III-2 У. 15017/14 од 28.10.2016. године, те се не може мењати. Даље је указао да грађевинским вештачењем није тачно утврђено да изузето земљиште није приведено намени, јер су преко парцела ранијих власника изграђене саобраћајнице којима се долази до пословних и производних објеката заинтересованог лица ради довожења сировина и материјала као и одвожења готових производа и полупроизвода, те да се другим путем његови објекти не могу користити, јер нема слободног простора за изградњу путева, а уз то преко парцеле је и противпожарни пут и спринклер станица које служе за заштиту од пожара, што је битно јер се ГГ бави производњом лекова и фармацеутских производа и спада у хемијску индустрију, а објекти хемијске индустрије су у првој зони заштите од пожара. Налази да једино има места ставу Управног суда да се правноснажно решење о изузимању градског грађевинског земљишта из поседа ранијег сопственика не може делимично поништити у односу на део или више изузетих парцела које нису опредељене у посебну парцелу и представљају део комплекса земљишта који је као такав изузет ради привођења намени, те да се парцеле које тужиоци траже (.../..., .../... и .../...) налазе у саставу новоформиране кп. .../... и не могу се издвојити а да у целини представљају део парцеле на којима нема изграђених пословних објеката, помоћних објеката или саобраћајница. Стога сматра да је правилан став туженог да у конкретном случају није испуњен услов за делимичан поништај првонасног решења о изузимању и да се посебном парцелацијом није могао издвојити део који није делимично изграђен, због чега је оспорено решење правилно и законито. Предлаже да суд тужбу одбије а тужиоце обавезе да сnose трошкове управног спора.

Пошто се у овој управној ствари ради о двостраначком предмету у ком је јавна расправа обавезна у смислу члана 34. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), суд је одржао јавну расправу дана 26.11.2020. године у присуству пуномоћника тужилаца и заинтересованог лица, и одсуству уредно позваног туженог органа.

Пуномоћник тужилаца је на усменој јавној расправи остао у свему код тужбе и постављеног тужбеног захтева. Указао је да је Уставни суд 2013. године, одлучујући по уставној жалби овде тужилаца, већ једном констатовао повреду права на суђење у разумном року, одлуком број Уж-4592/2010 од 23.12.2013. године, с обзиром на дужину трајања овог поступка, и да је у току одлучивање по још једној тужби због повреде

права на суђење у разумном року о којој Уставни суд није одлучио, те из тих разлога, налазећи да се у конкретном случају очигледно ради о намери органа да опструише примену Закона о планирању и изградњи, предлаже да суд одлучи у спору пуне јурисдикције. У том смислу указао је да се у спису налази налаз вештака грађевинске струке из којег јасно произлази да одузето земљиште није приведено намени и да се и даље налази у стању у каквом је било у време одузимања. У односу на поднесак заинтересованог лица од 20.11.2020. године, који му је предат на данашњем рочишту уз који је приложен налаз вештака из 2020. године, указао је да је накнадно вештачење неприхватљиво, односно да је такво вештачење требало предлагати током трајања управног поступка. Поред трошкова које је тражио у тужби, тражио је и трошкове приступа на усмену јавну расправу у износу од 27.000,00 динара.

Пуномоћник заинтересованог лица је остао у свему код навода из писменог одговора на тужбу, као и навода из поднеска од 20.11.2020. године. У односу на наводе пуномоћника тужиоца који се односе на налаз вештака грађевинске струке који се налази у спису управног органа, указао је да је и у том налазу јасно наведено да је изграђеност одузетог земљишта 17,41 %, да је на земљишту извршено насипање, да су проведене подземне водоводне и остале инсталације и да то јасно произлази из налаза вештака урбанисте од 08.08.2006. године, као и налаза и мишљења број 01987, достављеног уз поднесак од 20.11.2020. године, који је сачинило Јавно предузеће “План” Шабац. Указао је да у спису постоји још једно вештачење, односно још један налаз и мишљење вештака од 18.02.2011. године број 01-14а који је такође израдило Јавно предузеће “План” Шабац и где су наведене све ове чињенице односно закључено да је одузето земљиште приведено намени. На питање председника већа из којих се разлога у поднеску од 20.11.2020. године говори о парцели број .../..., с обзиром да је предмет расправљања, односно да се у првостепеном и другостепеном решењу говори о парцели број .../... пуномоћник заинтересованог лица је изјавио да је у време подношења захтева 2006. године, цео комплекс у које је ушло одузето земљиште, односно цела парцела носила број .../... и то од 1996. године, па све до обнове књига 2011. године, када је парцела .../..., добила број .../..., али да је и даље реч о парцели са истом површином и истим степеном изграђености. Указао је да је на делу комплекса, конкретно на парцелама које су изузете направљена саобраћајница која води ка згради Инфузионих раствора и која је за заинтересовано лице посебно важна, те да би за случај изузимања тражене парцеле заинтересовано лице остало без приступног пута објекту Инфузионих раствора. Предложио је да суд у целости одбије тужбени захтев тужилаца.

Изјашњавајући се на наводе пуномоћника заинтересованог лица пуномоћник тужилаца је изјавио да се ради о нетачним наводима. У односу на вештачења о којима је говорио пуномоћник тужилаца, указао је да се ради о вештачењима која су већ оспорена током вођења управног поступка и из тих разлога одређивана нова вештачења. У односу на позивање пуномоћника заинтересованих лица на став Управног суда, истакао је да такав став у конкретном случају није примењив, с обзиром да је апсолутно тачно да изузете парцеле нису приведене намени, а да тврдње о постојању саобраћајница и инфраструктуре о којима је говорио пуномоћник заинтересованог лица, нису тачне.

Пуномоћник заинтересованог лица је изјашњавајући се на примедбе пуномоћника тужилаца, указао да су сва вештачења о којима је говорио прихваћена и да је управо зато орган управе донео решење на штету тужилаца. Такође је навео да је и вештак грађевинске струке на чији налаз се пуномоћник тужилаца позива у свом налазу говорио о степену изграђености одузетих парцела од 17,41%. Сматра да се мишљење не може заснивати само на налазу вештака грађевинске струке с обзиром да у катастру непокретности несумњиво постоје подаци и о изграђености других инсталација.

Оцењујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу одредбе члана 41. став 1. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, бр. 111/09) ценећи наводе тужбе и одговора на тужбу туженог и заинтересованог лица и целокупне списе ове правне ствари, Управни суд је нашао да је тужба основана.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је решењем Министарства финансија Републике Србије, Сектора за имовинско правне послове 07 број 463-02-00476/2006 од 23.10.2014. године, одбијена жалба АА из ..., правног претходника тужилаца, изјављена против решења Градске управе града Шапца - Одељења за финансије, број 463-4/2013-03 од 26.12.2013. године, којим је одбијен његов захтев за поништај решења Општинског комитета за стамбено комуналне и имовинско правне послове СО Шабац, број 463-39/82-08 од 06.10.1982. године, којим је из поседа ранијих корисника ВВ на 1/2 и ДД на 1/2, обоје из ..., изузето национализовано неизграђено грађевинско земљиште у корист Општине Шабац, а за потребе АОУР-ХИ “БН” ... и то катастарска парцела број .../... ко ... у површини од 2.19.52ха, катастарска парцела број .../... ко ... у површини од 0.16.57ха и катастарска парцела број .../... ко ... у површини од 0.74.74ха, као неоснована. Пресудом Управног суда Одељења у Новом Саду, III-2 У. 15017/14 од 28.10.2016. године, тужба АА је уважена, наведено решење туженог од 23.10.2014. године поништено и предмет враћен туженом на поновно одлучивање, и одлучено о трошковима управног спора. Решењем туженог органа број 436-02-00476/2006-07 од 02.12.2016. године, поништено је решење Градске управе града Шапца - Одељења за финансије, број 463-4/2013-03 од 26.12.2013. године и предмет враћен првостепеном органу на поновно одлучивање. У поновљеном поступку, првостепени орган је утврдио да је решење о формирању грађевинске парцеле број .../... постало коначно пресудом Управног суда – Одељења у Новом Саду III-7 У. 10308/14 од 18.11.2016. године. Увидом у наведену пресуду, првостепени орган је утврдио да је решењем РГЗ-СКН Шабац број 952-02-9-194/2014 од 28.04.2014. године одбијен захтев тужилаца за исправку уписа у листу непокретности број ... ко ..., који се односи на кат.парцелу број .../... уписану на име корисника ЕЕ АД, односно да је Комисија за излагање података о непокретностима и стварним правима на њима к.о. Шабац правилно извршила упис права на предметној парцели на име корисника ЕЕ АД, с обзиром да је то лице које је последње било уписано у земљишној књизи. Првостепени орган је одлучио као у диспозитиву решења од 20.04.2017. године, налазећи да је у конкретном случају поступак формирања парцеле .../... у чијем саставу су парцеле .../..., .../... и .../..., окончан, а имајући у виду став Управног суда да се правноснажно решење о изузимању градског грађевинског земљишта из поседа ранијег сопственика не може делимично поништити и у односу на део или више изузетих парцела које нису опедељене у посебну парцелу и када представљају део комплекса земљишта који је као такав изузет ради привођења намени. Одлучујући по жалби

правног претходника тужилаца поднетој против наведеног решења, тужени је нашао да је првостепени орган поступио по пресуди Управног суда III-2 У.15017/14 од 28.10.2016. године и донео правилно и законито решење, дајући јасне и ваљане разлоге за своју одлуку. У образложењу решења тужени се позвао на одредбу члана 86. став 7. Закона о планирању и изградњи ("Сл. гласник РС", бр. 47/03 и 34/06), и оценио да је ожалбено решење законито, јер је по налажењу туженог, засновано на досадашњој пракси и ставу заузетом у пресуди Управног суда бр. 18У 10769/13 од 04.12.2015. године, као и пресуди ЗУ 6163/10 (2008) од 25.8.2010. године, да је делимичан поништај правоснажног решења о изузимању могућ само у случају ако се изврши препарцелација основне парцеле, а с обзиром да је из чињеничног стања утврђено да у конкретном случају то није случај, тужени налази да је ожалбена одлука донета на правилан и законит начин. Даље је навео да је став Министарства у оваквим управним стварима, да је уколико се у поступку утврди да је изузета парцела делимично приведена намени, односно да није приведена намени, услов за делимичан поништај правоснажног решења о изузимању, да се парцелацијом новоформиране парцеле, посебно издвоји неприведени део парцеле који мора бити посебно издвојен, одређен и јасно опредељен и да је прибављање наведеног доказа неопходно у таквим случајевима јер се једино на тај начин може делимично поништити правноснажно решење о изузимању. С обзиром да је увидом у доказе изведене у овој управној ствари утврђено да су предметне парцеле спојене заједно са другим парцелама у нову, са другим бројем, ознаком и површином, односно да не постоје у катастарском оперативу, јер су спојене у кп.бр..../... ко ..., по налажењу туженог, ожалбена одлука је заснована на правилно утврђеном чињеничном стању, па је применом члана 230. став 1. Закона о општем управном поступку, тужени одлучио као у диспозитиву оспореног решења.

Одредбом члана 86. став 7. Закона о планирању и изградњи ("Службени гласник РС" број 47/03 и 34/06), која је била на снази у време подношења захтева за поништај решења, прописано је да ће се на захтев ранијег сопственика, односно његовог законског наследника, поништити правноснажно решење о изузимању градског грађевинског земљишта из његовог поседа, ако корисник градског грађевинског земљишта исто не приведе намени за коју је земљиште изузето, у року од годину дана од дана ступања на снагу овог закона.

По оцени Управног суда, тужиоци тужбом основано оспоравају законитост решења туженог органа. Тужени орган се у образложењу одлуке позвао на одредбу члана 86. став 7. Закона о планирању и изградњи ("Службени гласник РС" број 47/03 и 34/06) при чему није јасно на који начин је наведену одредбу применио, када ни у првостепеном нити у оспореном решењу нису утврђене чињенице релевантне за примену цитиране норме, односно да ли је земљиште које је изузето у законом предвиђеном року приведено намени. Тужени се у образложењу позива и на одредбу члана 230. став 1. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", бр. 33/97 и 31/01 и "Службени гласник РС", бр. 30/10), којом је прописано да ће другостепени орган одбити жалбу кад утврди да је поступак који је решењу претходио правилно спроведен и да је решење правилно и на закону засновано, а жалба неоснована. Међутим, тужени је оспореним решењем жалбу тужиоца одбио са позивом на наведену одредбу, а у образложењу своје одлуке дао другачије разлоге за оцену основаности захтева од разлога које наводи првостепени орган. Поред тога, тужени у оспореном

решењу констатује да је првостепени орган поступио по пресуди Управног суда III-2 У.15017/14 од 28.10.2016. године и донео правилно и законито решење, и за то дао јасне и ваљане разлоге за своју одлуку. Међутим, суд је става да управни органи нису поступили у складу са примедбама и правним схватањем Управног суда изнетим у пресуди III-2 У. 15017/14 од 28.10.2016. године, која су обавезујућа за тужени орган у смислу члана 69. Закона о управним споровима. Наиме, наведеном пресудом туженом је указано да је на наводе жалбе одговорио паушално, без образложења на основу чега је закључио да је првостепени орган правилно донео ожалбено решење, да се није упустио у даље разматрање навода жалбе, већ да је само навео да је правилно примењен члан 86. став 7. Закона о планирању и изградњи без образложења навода жалбе, да није ценио достављени налаз вештака од 19.07.2012. и 23.10.2012. године, као ни уз налаз достављени извод из листа непокретности за парцелу .../... уписану у лист непокретности број ... ко Туженом је указано и да није споран став Управног суда у коме је наведено да се правноснажно решење о изузимању градског грађевинског земљишта из поседа ранијег сопственика не може делимично поништити и у односу на део или више изузетих парцела које нису опредељене у посебну парцелу и када представљају део комплекса земљишта који је као такав изузет ради привођења намени, али да се не може применити у овој правној ствари, јер поступак формирања комплекса парцела није коначно окончан. Ни у поновљеном поступку, тужени није одговорио на наводе жалбе тужилаца, да је првостепени орган погрешно ценио доказе, с обзиром да је захтев за поништај правноснажног решења поднет 12.05.2006. године, односно десет година од дана доношења ожалбеног решења и исто толико до коначног формирања спорне катастарске парцеле у коју су ушле три катастарске парцеле које су предмет овог поступка, да се захтевом тражи поништај решења о изузимању у целисти, а имајући у виду неспорну чињеницу поткрепљену налазом и мишљењем вештака грађевинске струке да предметне парцеле у целисти нису приведене намени, те да су једино налаз и мишљење вештака грађевинске струке од значаја за оцену основаности захтева. Указао је да сама препарцелација није од значаја за одлучивање, јер нема упориште у Закону о планирању и изградњи. Тужени се у образложењу одлуке позива на одредбу члана 86. став 7. Закона о планирању и изградњи, а као основ за доношење оспореног решења наводи да је увидом у доказе изведене у овој управној ствари утврђено да су предметне парцеле спојене заједно са другим парцелама у нову, са другим бројем, ознаком и површином, односно да не постоје у катастарском оперативу, јер су спојене у кп.бр..../... ко ..., па је по налажењу туженог, ожалбена одлука заснована на правилно утврђеном чињеничном стању. Тужени ни у поновљеном поступку не цени налаз вештака од 19.07.2012. и 23.10.2012. године, већ одлуку базира на пресуди Управног суда III-7 У. 10308/14 од 18.11.2016. године и ставу да уколико се у поступку утврди да је изузета парцела делимично приведена намени, односно да није приведена намени, услов за делимичан поништај правноснажног решења о изузимању да се парцелацијом новоформиране парцеле, посебно издвоји неприведени део парцеле који мора бити посебно издвојен, одређен и јасно опредељен и да је прибављање наведеног доказа неопходно у таквим случајевима јер се једино на тај начин може делимично поништити правоснажно решење о изузимању. Међутим, тужени не утврђује да ли су спорне парцеле део комплекса земљишта који је као такав одузет ради привођења намени, на шта је указано пресудом овог суда III-2 У. 15017/14 од 28.10.2016. године. У конкретном случају је битно утврдити садржину планског документа који је важио у време извршеног изузимања, да би се утврдила планирана намена спорног земљишта у

време изузимања, јер од одговора на то питање зависи и оцена основаности захтева у овој правној ствари, односно примена одредбе члана 86. став 7. Закона о планирању и изградњи. Позивање првостепеног и туженог органа на пресуду Управног суда У. 10308/14 од 18.11.2016. године, којом је у управном спору по тужби тужилаца ЖЖ из ..., 33 из ..., ИИ из ..., ЈЈ из ..., КК из ..., и ЛЛ из ..., одбијена тужба тих тужилаца изјављена против решења Министарства грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре, број 952-01-00624/2014-06 од 11.06.2014. године, а којим је одбијена жалба тужилаца изјављена против решења Републичког геодетског завода – Службе за катастар непокретности Шабац број 952-02-9-194/2014 од 28.04.2014. године, којим је одбијен захтев тужилаца за исправку уписа у листу непокретности бр. ... ко ..., који се односи на катастарску парцелу број .../..., уписану на име корисника ЕЕ а.д. ..., као неоснован, по оцени суда, не може се прихватити као јасан и довољан разлог за одбијање захтева овде тужилаца, јер из ње не произлази чињенично стање из којег следи одлука у диспозитиву. Наиме, став суда изнет у тој пресуди јесте да је тужени орган правилно одбио жалбу тужилаца изјављену против решења првостепеног органа којим је одбијен захтев за исправку уписа у листу непокретности број ... ко ..., који се односи на катастарску парцелу број .../..., јер је наведена катастарска парцела раније била уписана у катастру земљишта као парцела број .../... у поседовном листу број ..., корисника ЕЕ а.д. ..., па је Комисија за излагање података о непокретностима и стварним правима на њима ко ... правилно извршила упис права на катастарској парцели број .../... у листу непокретности број ... на име корисника ЕЕ а.д. ..., као лица које је последње било уписано у земљишној књизи, али оцена Управног суда да нису испуњени услови за исправку уписа у предмету У. 10308/14, није одлучујућа за оценоу да ли су се стекли услови за поништај решења о изузимању земљишта по захтеву тужилаца у овој правној ствари.

С обзиром на изложено, Управни суд налази да се образложење решења туженог органа не може прихватити као правно ваљано, јер је чињенично стање непотпуно утврђено и нису дати јасни разлози за оценоу основаности жалбених навода, па је донето уз повреду правила поступка прописану одредбом члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ" бр. 33/97, 31/01, "Службени гласник РС" број 30/10), према којој образложење решења садржи, између осталог, правне прописе и разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање упућују на решење какво је дато у диспозитиву, а у вези са одредбом члана 235. став 2. истог закона, којом је прописано да се у образложењу другостепеног решења морају ценити сви наводи жалбе.

Налаз и мишљење вештака архитекте од 13.11.2020. године, који је уз поднесак од 20.11.2020. године, доставило заинтересовано лице, не може утицати на одлуку суда у овој правној ствари, имајући у виду да овај доказ није цењен у спроведеном управном поступку.

У поновном поступку тужени орган ће отклонити наведене повреде правила поступка, и на основу потпуно и правилно утврђеног чињеничног стања, донети нову, на закону засновану одлуку, коју ће на ваљан начин образложити.

У конкретном случају нису испуњени услови за доношење одлуке у спору пуне

јурисдикције у смислу члана 70. Закона о управним споровима, јер то није могуће због природе ствари.

На основу изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужилаца, Управни суд је одлучио као у ставу 1. диспозитива пресуде, на основу одредбе члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима, с тим што су примедбе и правна схватања суда изнети у овој пресуди обавезујућа за тужени орган у смислу члана 69. наведеног закона.

Имајући у виду да је тужба уважена, суд је, применом одредби члана 66, члана 67. и члана 74. Закона о управним споровима и сходном применом одредбе члана 153. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11...18/20), обавезао тужени орган да тужиоцима на име накнаде трошкова управног спора за ангажовање пуномоћника адвоката за састав тужбе исплати износ од 24.750,00 динара (износ од 16.500,00 динара са увећањем од 50% за заступање две странке) и за приступ пуномоћника тужилаца на расправу износ од 27.000,00 динара (износ од 18.000,00 динара увећан за 50% на име заступања две странке), износ од 390,00 динара на име судске таксе на тужбу и 980,00 динара на име судске таксе на одлуку, укупно 53.120,00 динара, у складу са тарифним бројем 43. и 44. у вези са тарифним бројем 12. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС“, бр. 121/12..99/20) и тарифним бројем 28. и 29. Закона о судским таксама („Службени гласник РС“ број 28/94..95/18), па је одлучено као у ставу 2. диспозитива.

С обзиром да је тужба уважена, суд је применом одредби члана 67. и члана 74. Закона о управним споровима и сходном применом одредбе члана 153. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11...18/20), одбио захтев заинтересованог лица за накнаду трошкова управног спора и одлучио као у ставу 3. диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 26.11.2020. године, III-7 У. 19623/17

Записничар
Јелена Јордовић,с.р.

Председник већа-судија
Нада Балешевић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ТБ